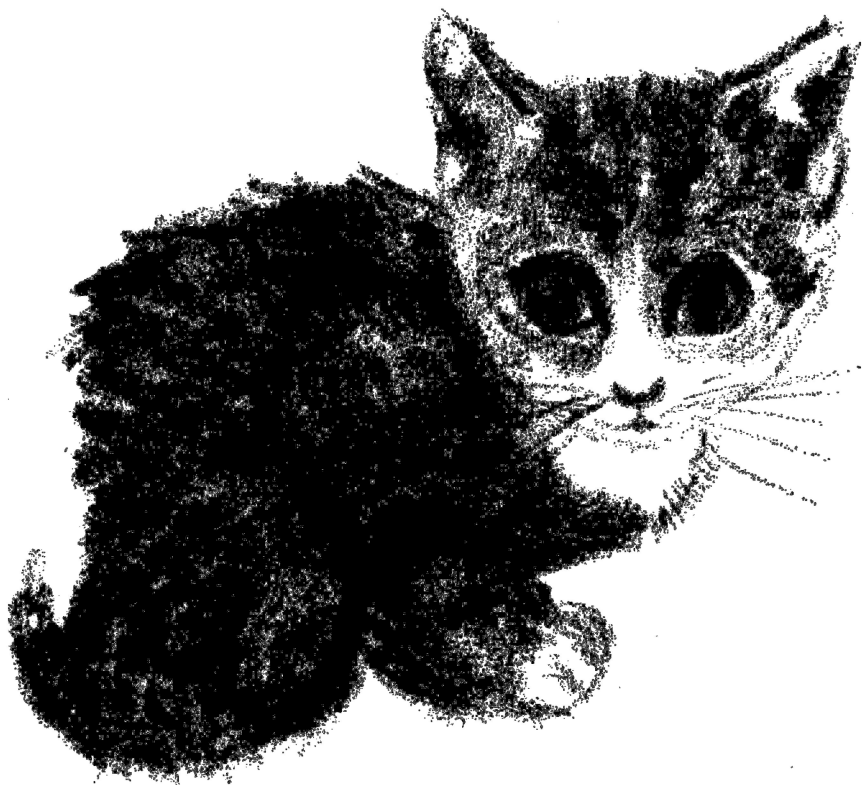

jannie
krijger - wisse

poesje marja

POESJE MARJA

JANNIE KRIJGER-WISSE

POESJE MARJA

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4200 8

1. Weet je hoe ik beet?

Ja ... ik ben Poesje Mau.

Heb je al eens van me gehoord? Ken je dat liedje dan? Zing het eens voor me. Ik houd zo van liedjes.

M'n vrouwtje heeft een draai-ding. En als dat ding draait,

komen er liedjes uit. Ik ga er altijd heel dichtbij zitten.

Weet je wat het allerleukst is?

Om boven op dat ding te springen en mee te draaien.

Maar het is me nog nooit gelukt. Want als ik wil springen, ziet m'n vrouwtje dat. Dat ziet ze aan m'n lijf. En dan pakt ze me vlug en zet me buiten de deur. Ja... en ze praat ook nog boos tegen me.

Niks leuk, hoor.

Als m'n vrouwtje boos is, praat ze met een lage harde stem.

Dat is zo naar! Om kippevel van te krijgen.

Weten jullie wat kippevel is? Niet? Ik ook niet.

Maar 't is vast naar.

M'n vrouwtje kan ook heel lief praten.

Als ze lief praat, lijkt het net of ze zingt. Het klinkt heel mooi en heel hoog. Als ik het hoor, ren ik altijd naar haar toe. Want meestal krijg ik dan wat. Lekker vlees, of een stukje kaas.

Ik krijg ook wel eens melk.

Je denkt zeker, dat ik melk erg lekker vind, hè? Nou, maar dan heb je het mis, hoor. Ik vind er niets aan. Ik neem er wel eens een paar likjes van. Maar dat doe ik dan voor m'n vrouwtje. 't Is niet leuk, als ze het helemaal voor niks klaarzet.

Maar ik vind m'n vrouwtje wel een beetje dom. Ze kan toch wel zien, dat ik er niet dol op ben!

Nee, geef mij maar water.

Wij hebben zo'n leuke kraan. Als je eraan likt, komt er een

druppel uit. Je moet niet achter elkaar likken. Je moet telkens even wachten. Maar als je dan wacht . . . O heerlijk, dan komt er weer een druppel. Er is niets zo lekker als druppel-water. Loop-water is ook wel lekker, hoor! Weet je wat dat is?

Dat is water, dat uit de kraan lóópt. Als ik aan de kraan lik, zet m'n vrouwtje hem altijd open. En dan gaat de kraan lopen. Want ik mag er niet aan likken. Dat vindt ze heel vies. Ik mag wel aan het loop-water likken. Raar, hè? Niet aan de kraan en wel aan het loop-water.

Ik mag ook aan m'n vel likken. Dat vindt m'n vrouwtje juist heel fijn. Dan zegt ze: „Wat ben je toch een lief schoon poesje.”

En als ik aan de kraan lik, zegt ze: „Wat ben je toch een vies stout poesje.”

Snap jij er wat van? Nou, ik niet, hoor.

Er is ook nog stil-water. Dat staat zo maar stil in een kommetje. Saai, hoor! Alleen als ik erge dorst heb, drink ik ervan. En weet je wat het allerlekkerst is? Zal ik je dat eens verklappen? Krijg ik het dan, als ik jarig ben?

Het is . . . room.

Ik mag van het vrouwtje wel eens een schaaletje schoon likken. Mmmmmm . . . ik zou er wel een schaaletje vol van lusten.

2 *Ik heb wel drie namen*

Zal ik je nog eens wat vertellen?

Poesje Mau is niet eens m'n echte naam. Eigenlijk heet ik Poesje Marja. En dan heb ik nòg een naam.

Wat zeg je? Vind je dat deftig?

O, maar dan begrijp je het niet goed. Ik heb die drie namen niet achter elkaar zoals een prinsje. Nee... ik heb maar één naam tegelijk.

De ene keer heet ik Marja... de andere keer Poezelemoesje... en weer een andere keer zegt m'n vrouwtje Poesje Mau.

Ik vind het niet leuk, hoor, elke keer weer een andere naam. Ja, ik ben boos.

Maar weet je, 't is denk ik toch m'n eigen schuld. Want eerst had ik maar één naam: Marja. Maar op een keer zat ik te zeuren. Ik wilde naar buiten. Ik zat bij de keukendeur en riep: „Mau, mau.”

M'n vrouwtje zei: „Ach lief poesje, wat is er dan? Wil je naar buiten? Nee hoor, dat mag niet. Weet je nog wel van gister? Toen ben je helemaal naar de grote weg gelopen. En dat is zo gevaarlijk! Als je onder een auto komt! Nee, hoor, je bent nog veel te klein. Blijf jij maar lekker binnen.”

Ik zei: „Mau, mau, ik wil tòch naar buiten.”

En toen zei m'n vrouwtje: „Ach lief Poesje Mau.”

En nou noemt ze me heel vaak zo.

Ik vind het niet aardig van m'n vrouwtje. Ik vind het een

scheldnaam. Want m'n vrouwtje zegt het altijd, als ik bij de keukendeur zit en mau, mau zeg.

Maar ze zegt het wel lief en dan aait ze me over m'n kopje. Ik denk, dat ze het niet echt doet om te schelden.

Ja... en dan heet ik ook nog Poezelemoesje.

Maar daar kan ik echt niets aan doen. Het komt níet omdat ik zeur... het komt níet omdat ik schrok... Het komt omdat ik zo lief ben.

Soms ben ik een beetje moe. Dan ga ik op een stoel liggen dutten. Maar ik word wel steeds even wakker, hoor. Dan kijk ik met één oog waar m'n vrouwtje is.

Als m'n vrouwtje het ziet, moet ze altijd lachen. Dan zegt ze: „lief schattig poesje, lief Poezelemoesje.”

Ja... en nu weet je hoe het komt, dat ik drie namen heb. Ik ben er niet erg blij mee... nee. Ik zou wel blij zijn, als ik ze achter elkaar had. Want achter elkaar klinken die namen zo mooi!

Wil je het eens horen? En zou je het na kunnen zeggen? Nou, luister dan. Marja... Poezelemoesje... Poesje Mau.

Mooi, hè? Net een lief klein gedichtje. Als ik zó zou heten, was ik vast een poeze-prinsje.

Of nee, nee... wat dom van me. Geen poeze-prinsje, een poeze-prinsèsje. Want ik ben een meisje, zie je, een poeze-meisje.

En heel misschien ben ik toch een prinsesje. Want soms ko-

men er mensen op bezoek. En als ze me zien, zeggen ze altijd: „Wat een schatje van een katje. Kijk eens, ze is helemaal grijs, maar haar neusje is van zilver. En haar oortjes en haar pootjes zijn ook van zilver.”

Dat wist je niet, hè, dat ik zo veel zilver aan m'n lijf had? Ik ben er wel trots op, hoor.

Denk je ook niet, dat ik tòch een prinsesje ben?

Denk je ook niet, dat ik best drie namen achter elkaar mag hebben?

Als je me tegenkomt, zul je me dan Marja, Poezelemoesje, Poesje Mau noemen? Ja?

Dan krijg je heel veel kopjes van me.

3. Over brombeesten en een tas

Weet je waarom ik wel eens naar de grote weg loop?

Dan ben ik boos op die auto's. Ze gaan veel te hard. Daarom wil ik ze een tik geven.

Ik kan goed tikken geven, hoor.

Weet je van wie ik dat geleerd heb? Van mezelf. Nee, niet van het vrouwtje, die slaat me nooit. Als ik stout ben, praat ze alleen hard. En dat is al erg genoeg. Dan wil ik niet langer stout zijn.

Lopen jullie ook wel eens naar de grote weg?

Doe het maar niet, hoor! 't Is voor poezen niet goed, maar 't

is voor kinderen zeker niet goed. En auto's zijn nare beesten. Heb jij wel eens in een auto gezeten? Was je toen ook zo bang? Erg, hè, als al die bomen en palen gaan lopen. Steeds denk ik: kijk uit, nou krijg je er een op je kop.

Nee, hoor, auto's vind ik niks.

En ze spinnen ook zo hard. Heb je mij wel eens horen spinnen? Ik doe dat tenminste netjes. Als ik spin, kun je me haast niet horen. Je moet altijd zacht spinnen; hard spinnen is raar. Want dan heet het geen spinnen, maar brommen. En als je broemt, ben je boos.

Die auto's zijn zeker allemaal boos. Ze willen denk ik nog harder.

Ik ga niet meer naar de grote weg; ik ben bang van die brombeesten. Als ze eens een klap teruggeven! Au, au, wat zal dat pijn doen! Ze hebben zulke dikke rare rol-poten.

Maar ik wil wel altijd graag naar buiten. Dan ga ik aan de planten en bloemen ruiken. En dan ga ik naar de vogeltjes kijken. Als ik vogeltjes zie, krijg ik altijd water in m'n mond.

Weet je hoe dat komt?

Omdat ik naar die vogeltjes wil happen.

Vind je dat stout van me?

M'n vrouwtje vindt het ook stout. Maar ik kan er echt niets aan doen, als er water in m'n mond komt.

Zou jij graag een poes willen zijn? Nee? Wil je niet alleen spelen?

Maar ik speel niet meer altijd alleen, hoor. Eerst wel, maar

nu niet meer.

Want op een keer . . .

Op een keer kwam de buurvrouw met een grote tas.

Ik moest zo lachen, want ze praatte tegen die tas. Wie praat er nu tegen een tas? Maar ik lachte voor niets, want er zat wat in die tas.

Káreltje zat in die tas.

Karelkje woont nu hiernaast en hij is m'n vriendje.

Karelkje is een zwart poesje met witte pootjes. Hij is een beetje kleiner dan ik. Karelkje zegt, dat ik kleiner ben. Maar dat is niet waar, hoor, hij kan nog niet goed meten.

We spelen altijd zo fijn samen.

We doen wel eens wild. Vroeger liep ik altijd netjes om de bloemen en planten heen. Maar als ik met Karelkje speel, vergeet ik dat.

Gisteren kwamen we samen met een sprong in een bos bloemen terecht. Het waren rode bloemen en er waren er wel drie

geknakt. Toen moest ik binnenkomen. Ja... eigen schuld. Maar na een uurtje mocht ik weer naar buiten, hoor.

Vind je niet, dat ik het fijn heb? Ik heb een tuin om in te spelen... ik heb een lief vrouwtje... ik heb een lief vriendje... Ik zit nu bij de keukendeur, want ik hoor Karelkje buiten. Ik wil ook naar buiten, mau, wie doet de deur eens voor me open? Komt het vrouwtje er al aan? Ja hoor, daar komt ze, mau, mau.

4. Wat is alles toch raar!

Ik ben vandaag niet blij, nee, helemaal niet. Want het is zo raar hier in huis. Eerst was het maar een beetje raar. Maar het wordt steeds erger.

Het begon al met m'n bed.

Ja, ik heb ook een bed. Dat wist je niet, hè? Dat bed staat boven.

Soms komen er vreemde mensen in huis. Als die mensen er zijn, mag ik er niet op. Dan moeten zij in dat bed. Maar als ze weg zijn, is dat bed weer van mij. Dan mag ik erop liggen. Ik mag er niet in liggen, ik mag niet tussen de dekens. Dat vindt m'n vrouwtje vies.

En als het nacht is, mag ik er zelfs niet op liggen. Dan moet

ik in de keuken. Dat is wel jammer, hoor! Want het is zo'n heerlijk bed, zo lekker zacht!

Maar in de keuken heb ik ook een leuk plekje. Niemand weet dat plekje. Want ik heb er nog nooit iemand zien liggen. M'n vrouwtje weet dat plekje ook niet. Ze denkt, dat ik altijd in m'n mandje lig. Maar ik lig altijd lekker op dat hoge witte ding.

Als het dag is, stopt m'n vrouwtje er vuile kopjes en borden in. En als het nacht is, zet ze dat ding aan. Dan begint ie een hoop lawaai te maken.

Maar ik ben niks bang van hem, hoor, hij doet me niks. Hij is alleen maar boos op de vuile kopjes en bordjes. Hij is er zo boos op! Hij wordt er helemaal warm van.

Dan zeg ik: „Lief wit ding, mag ik boven op je warme rug liggen? Ik ben niet vuil hoor, ik heb me net gewassen.”

En het mag altijd, want hij heeft me nog nooit van z'n rug geduwd. En dan lig ik daar zo lekker hoog en warm! Maar dat plekje is alleen leuk, als het nacht is.

En nu is het dag, ik wil op m'n bed.

Maar ik kàn niet op m'n bed. Het bed ligt helemaal vol.

M'n vrouwtje houdt van netjes. Ze loopt altijd op te ruimen. Maar nu heeft ze zo'n rommel gemaakt! En al die rommel heeft ze op m'n bed gelegd.

Wil je weten, wat er allemaal op dat bed ligt? Truien en sokken en handdoeken. En speelgoed en boeken en nog veel meer.

Waarom laat het vrouwtje niet alles netjes in de kast liggen?

En weet je wat ook zo naar is? Het vrouwtje loopt maar te hollen en te rennen.

Kijk, daar komt ze weer aan. Ze heeft haar armen vol wasgoed.

Zal ik even naar haar toegaan? Dan kan ze even stilstaan, dan kan ze even uitrusten.

O foei, foei, hoor je wat ze zegt?

Ze zegt: „Uit de weg, poes, ik heb haast.”

Nóu ben ik toch zo boos! Ik heb toch zeker een naam? Ze kan toch Poesje Mau zeggen, of Marja, of Poezelemoesje? Ze heeft me die namen toch zelf gegeven?

Weet je wat ik doe? Ik loop heel langzaam weg, met m'n staart in de hoogte. Ik zal het vrouwtje eens laten zien hoe het hoort.

Was het maar mooi weer. Dan kon ik fijn naar buiten. Dan kon ik alles tegen Karelkje vertellen.

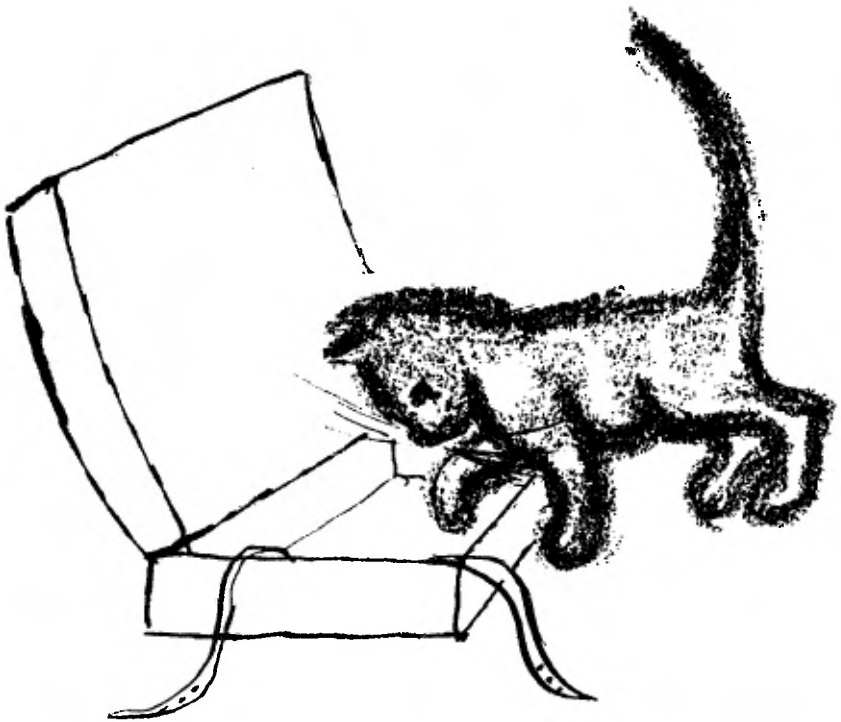
Maar ik kan niet naar buiten. Want het regent zo! Hoor je de regen tikken?

Kijk, daar komt het vrouwtje alweer met iets aan.

Wat draagt ze nu toch? Wacht, ik moet eens even gaan ruiken. Ik heb die dingen nog nooit gezien. Waar komen ze vandaan? Zeker van de zolder.

Op de zolder is een grote schuif. Daar kun je van alles achter stoppen. Maar ik mag daar nooit komen. Die schuif gaat altijd net voor m'n neus dicht.

Het vrouwtje zegt: „Hè hè, daar hebben we de koffers.”

O, zijn dat koffers? Even snuffelen, hoor. Ik geloof, dat ik koffers leuk vind.

Het vrouwtje brengt de koffers bij m'n bed. Zie je dat? Die koffers kunnen open. Het zijn net leuke dozen.

Zal ik er even ingaan? Zou het vrouwtje dat goedvinden?

Ja hoor, ze lacht en ze aait me over m'n kopje.

Ze zegt: „Ach, lief Poezelemoesje. Wil je zo graag in de koffer? Zou je zo graag mee willen? Dat kan toch niet?

Poezen op reis, dat gaat toch niet.

Ik begrijp het vrouwtje niet. Maar ze doet wel lief.

Ik ga zachtjes spinnen, ik doe m'n ogen dicht. Ik ga dromen,
dat alles weer gewoon is.

5. Poesje Marja mag niet mee

Ach, dat dromen duurde niet lang. 't Is zo'n herrie hier in
huis. M'n bed is nu leeg, ja, dat wel. Maar toch ben ik niet
blij.

Weet je waar al die rommel gebleven is? Niet in de kast,
o nee. Alles zit in de koffers. En die koffers staan nu in de
gang.

En er staat nog meer in de gang. Een tas met schoenen en een
tas met ballen... En een heleboel pakken.

Ik voel me zo raar, ik ben zo bang. Wat gaat er toch ge-
beuren? M'n hartje klopt zo wild.

Weet je wat ik doe? Ik ga naar de zolder.

Daar is een hoek met een heel stil plekje. Op dat stille plekje
ligt een oude jas. Daar ga ik fijn op liggen. Dan kan ik die
rommel in de gang niet zien. En dan kan ik niks horen van dat
gehol. Want ze hebben haast hier in huis. Het vrouwtje holt
en het baasje holt...

Ik word er ziek van.

Hè hè, hier lig ik lekker rustig. Ik ga maar weer een dutje
doen.

He ba, wie roept me nou? Ik kom niet, hoor. Ik wil rust

hebben.

Hoor, daar komen voetstappen de trap op.

O, het is het vrouwtje. Ze roept: „Marja, kom dan, ik heb een lekker visje voor je.”

Een lekker visje? Nee, hoor. Ik wil geen visje. Ik heb pijn in m'n buik. Ik kom lekker toch niet; ik houd me heel stil.

Maar het vrouwtje weet me toch te vinden. Ze komt naar me toe en ze doet zo lief! En ze praat met zo'n lieve zachte stem! Ik heb pijn in m'n buik, maar ik ga toch een beetje spinnen. Het vrouwtje aait me en ze aait me nog eens... Dan gaat ze weg.

En eindelijk hoor ik een harde bons; dat is de voordeur.

En wat hoor ik nog meer?

Zie je wel, de auto, dat nare brom-ding. 't Is vast allemaal zijn schuld.

Hij heeft zeker gezegd: „Kom toch mee, dan gaan we lekker hard rijden.”

En nu ben ik alleen... helemaal alleen...

Ik zucht eens heel diep. Ik druk m'n kopje stijf tegen de oude jas. Ik ga maar slapen.

6. In dat huis, daar woont een poes

Hè hè, wat heb ik lekker geslapen! 't Is ook zo heerlijk rustig in huis!

Wat zie ik, het is nacht. Wat is het donker, zeg!

Maar ik ben niet bang, hoor. Ik heb immers echte katten-ogen?

Ik kan alles zien in het donker.

Ik steek m'n neusje schuin omhoog. Want ik kan niet alleen goed zien, ik kan ook goed ruiken. Ik geloof, dat ik een visje ruik.

Ik ren de trap af.

Kijk toch eens, wat het vrouwtje allemaal heeft klaargezet!

Een schoteltje vis en een schoteltje brokjes...

Een schoteltje melk en een schoteltje water...

Ik begin natuurlijk met de vis. Ik kan het niet laten, ik móet ervan schrokken.

Maar ik eet niet alles op, hoor, ik bewaar nog wat. Want vis is zo lekker!

Ik neem nog een páár hapjes, en nòg een paar... Ach, kijk nou... ineens is het schoteltje haast leeg.

Ik ga gauw weg uit de keuken.

Misschien kan ik wel op m'n eigen bed slapen. Dat zou leuk zijn midden in de nacht!

Kijk, kijk, boven staan alle deuren open.

De slaapkamer van het vrouwtje staat ook open. Ik loop naar binnen, ik spring op het bed. Ruik ik het vrouwtje, is ze alweer thuis?

Ik snuffel-de-snuffel langzaam over het bed.

Kijk, daar is het een beetje hoger. Zou dáár het vrouwtje liggen? Nee, jammer, het is maar een kussen.

Maar toch ruik ik het vrouwtje een beetje. Hoe kan dat nou?

Ik weet het al. Hier ligt het vrouwtje altijd met haar hoofd.

Ik duw de deken een beetje weg. Zou mijn kopje er ook op kunnen? O, wat een leuk holletje. Wat kun je hier fijn liggen!

Zal ik het doen, zou het mogen?

Ik lig al en doe m'n ogen dicht. Ik vaar al naar dromenland.

Mau, mau.

Het is al lang dag, al lang...

En ik zit hier maar. Ik wil naar buiten, maar dat kan niet. De keukendeur is op slot. En er is niemand die de deur open doet.

Kareltje zit buiten op de stoep. Hij zegt: „Je moet op de kruk springen. Dan gaat de deur vanzelf open.”

Nou, ik heb het wel tien keer gedaan. Maar het lukt me niet, hoor, wel nee.

Ik weet wel hoe dat komt. De deur zit dicht met dat knars-ding. En dat knars-ding is nergens te zien. Die heeft het vrouwtje zeker in haar zak zitten.

Ach vrouwtje, kom toch terug! Ik wil zo graag naar buiten.

Kareltje zegt: „Mau, mau.”

En ik zeg ook: „Mau, mau.”

Zo praten we een beetje.

Maar na een tijdje loopt Kareltje weg. Hij gaat zeker een vriendje zoeken. Nou heb ik niemand meer.

Wat moet ik doen?

Het visje is al op.

Ik neem een likje van de melk, ik lik eens aan het water...

Ik hap eens aan de brokjes; ba, ik heb nergens zin in.

Ik loop de trap op... ik loop de trap af...

O, ik verveel me zo!!!

7. Toch naar buiten

Hoor ik wat? Knars, knars. Ja zeker, ik hoor wat.

Ik ren naar de keuken.

Ach, de deur is alweer dicht. Maar ik ben niet meer alleen.

De buurvrouw is er, het vrouwtje van Kareltje. Ze heeft het knars-ding in haar hand.

Ik ga bij de deur staan. Ik zeg: „Mau, doe nou toch open.”
De buurvrouw lacht. Ze zegt: „Dom poesje, je moet toch eerst eten?”

Ik kijk de buurvrouw aan, ik denk: wat zegt ze nou?

Maar opeens zie ik wat en ik ruik ook wat. Ze heeft nòg wat in haar hand, een pakje van de slager. Brengt ze dat voor me mee? Wat lief, wat lief! Ik word zo blij.

Ik loop naar haar toe en ga haar gauw kopjes geven. Ik doe het wel een beetje wild. De buurvrouw valt er haast van om. Ja, zo sterk ben ik.

O, wat heb ik een zin in dat lekkere vlees. Ik kan haast niet wachten, tot het in het bakje ligt.

Maar toch geef ik de buurvrouw eerst nog een kopje. Ik geef een kopje tegen haar hand. Dat doe ik ook altijd bij het vrouwtje als ik eten krijg.

Kareltje doet dat vast nooit. Zo iets doen jongens niet, maar het hoort wel.

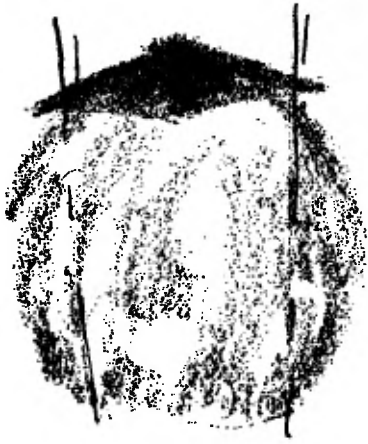
De buurvrouw schrikt van m'n kopje. Ze laat het vlees zo maar op de grond vallen. Er ligt niet één stukje in het bakje. Nou, maar dat geeft niets, hoor. Ik wil best van de grond eten, als het maar lekker is.

Als m'n vlees op is, mag ik naar buiten.

Kareltje was gelukkig nog niet ver weg. En hij had nog geen vriendje gevonden.

Nou spelen we weer fijn samen.

Weet je waar we naar toe gaan? Naar het land van de boer;

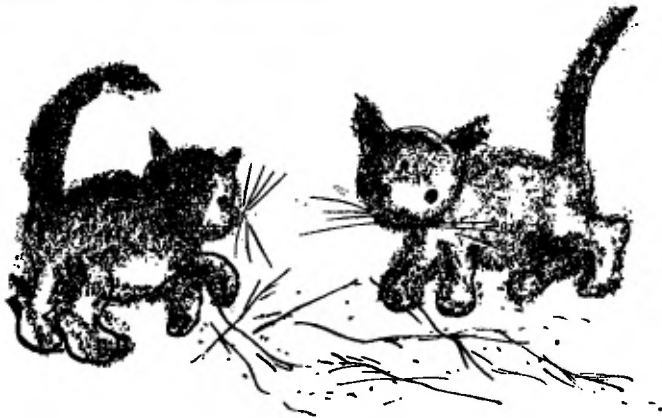

Daar is het zo leuk! Het lijkt er wel een poezen-speeltuin. Er is een hooiberg en een oud schuurtje... Er ligt een bos takken, er staan oude bomen... O, en er is nog veel meer.

De hooiberg is het aller-mooist, daar spelen we het allerliefst. Maar de boer vindt het niet goed. Want

eerst was het een mooie ronde berg. En nu is het een rare scheve hoop geworden. Dat hebben wij gedaan. Want we hebben heel wild met de sprietjes gespeeld. We deden net, of we er heel boos op waren. Toen werden de sprietjes echt boos. Ze vlogen ons om de oren.

Is de boer op z'n land? Ja, jammer zeg. Hij is bezig de hooiberg weer mooi rond te maken

Nou ja, dan gaan we maar naar de oude bomen. Of we gaan naar de droge greppel.
Kom je ook mee spelen?

8. *Poesje Marja loopt weg*

Er zijn al een heleboel nachtjes voorbij. Maar nog steeds is m'n vrouwtje niet terug.

Ach, kwam ze nou maar. Want ik zit zo alleen.

Weet je, ik ben wel een beetje dom geweest.

We waren zo fijn aan het spelen, Karelkje en ik. Opeens zei Karelkje: „Ik ga naar huis.”

„Waarom?” zei ik, „ben je boos?”

„Nee,” zei Karelkje, „maar ik ben moe. Ik heb zin om thuis in een stoel te gaan liggen.”

Ik lachte Karelkje uit. Ik zei: „Ha, ha, het kleine poesje heeft slaap.”

Toen werd Karelkje boos. Want hij is helemaal niet klein meer. Hij groeit veel harder dan ik. Dat komt zeker omdat hij een poeze-jongetje is. Hij wordt denk ik al gauw een poezemannetje.

Karelkje liep heel trots van me weg en hij zei niets. Hij leek opeens al een grote poes.

Ik werd er verlegen van en ik durfde niets te zeggen. Maar ik

liep wel met hem mee. Want Karelkje móet m'n vriendje blijven.

Vlak bij huis draaide hij zich om en zei: „Kattekop.”

Ik stond zo raar te kijken. Was Karelkje nog steeds boos? Of zei hij het maar om te plagen?

„Mau,” riep ik, „kom nog even terug, laten we nog even praten.”

Maar Karelkje was al weg; hij lag al in z'n stoel.

De buurvrouw zag me. Ze zei: „Ach, lief beest, wat is er?”

Ik zei: „Mau, mau.” Dat betekent: „Ik ben bang, dat Karelkje boos is.”

Maar de buurvrouw verstond me niet. Ze zei: „Ach, wil je ook naar binnen?” En ze pakte me op en bracht me naar huis. En ze deed de deur met het knars-ding dicht.

En nou zit ik hier alleen.

Wat zal ik eens gaan doen? Zal ik met een balletje gaan spelen? Nee, toch maar niet, het is veel te warm. De zon schijnt nog steeds op de daken.

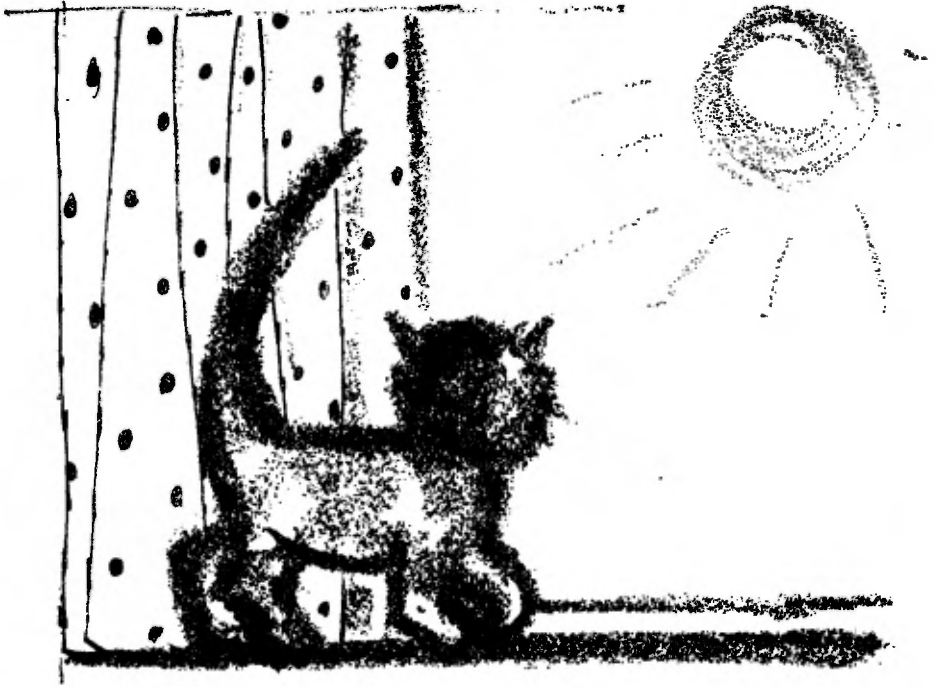
Ik ga maar eens boven kijken.

Mau, het is hier nog veel warmer.

Gelukkig zijn alle gordijnen dicht. Dat heeft de buurvrouw zeker gedaan. Nu kan die hete zon tenminste niet binnenkomen.

Hé, wat zie ik daar? Dat gordijn beweegt. Hij wil zeker met me spelen. Dat wil ik wel; als ik maar niet zo hard moet rennen. Daar is het nu veel te warm voor.

Weet je wat ik doe? Ik ga onder hem door kruipen, zonder

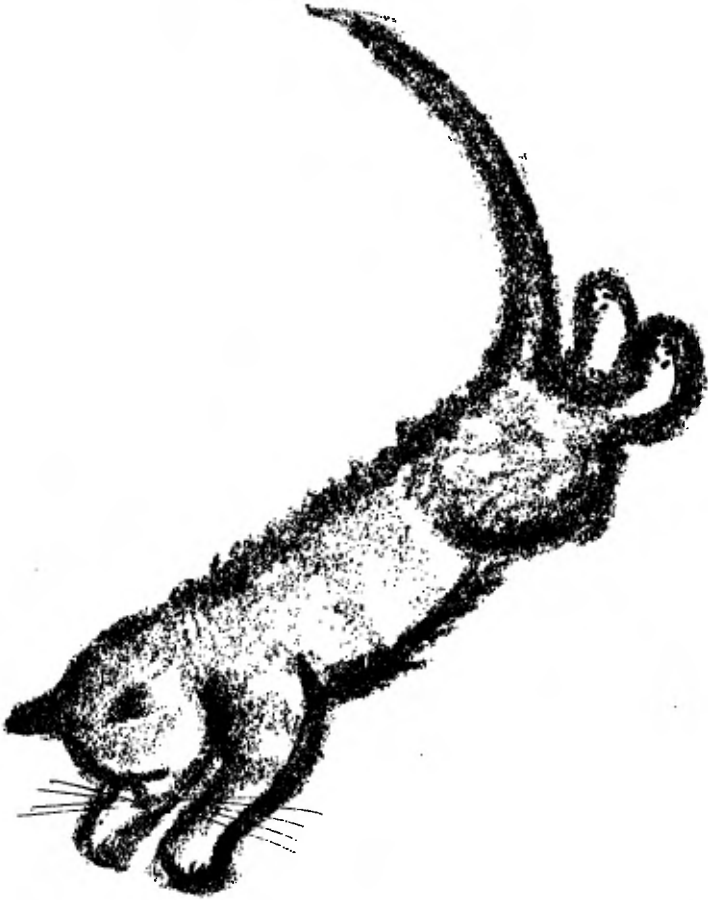
dat ie me pakken kan.

Zie je wel, het lukt. Ik wist wel, dat ik me heel plat kon maken!

En nu ga ik op m'n rug liggen. En ik geef het gordijn kleine tikjes met m'n poot. Ik doe het niet hard, hoor, ik doe het niet vals. Ik houd m'n nageltjes ingetrokken. Dat doe ik ook altijd, als ik met m'n vrouwtje speel.

Ik word alleen vals als ze me kwaad doen. Want dan word ik bang. En dan komen m'n nagels vanzelf naar buiten.

Hé... zie ik dat goed? Staat het raam open? Ja zeg, dáárom gaat dat gordijn heen en weer. Dat doet de wind.

Nou, dag gordijn, ik speel niet meer met je, hoor. Voor een open raam zitten is veel leuker.

Hè, hè, wat zit ik hier heerlijk. Het is hier ook niet zo warm.

Eigenlijk zit ik hier al een beetje buiten.

Ik kijk naar beneden, naar het gras. Ik denk: op dat gras zitten zou nog fijner zijn.

Zou ik het doen, zou ik het durven? Het is wel een hele

sprong, hoor! Zo'n grote sprong heb ik nog nooit gemaakt. Weet je wat? Ik doe het. Dan ben ik lekker tòch buiten. Maar ik doe het wel voorzichtig. Ik loop eerst een eindje over de muur naar beneden en dan spring ik pas. Zo springt Karelkje ook altijd van een muur af.

Daar ga ik... één pootje, nog een pootje, hoep... Au, dat ging toch een beetje raar. Het was toch een te grote sprong. Ik denk, dat ik het nooit meer durf. M'n pootjes trillen ervan. Ik ga maar even onder dat bosje zitten. Daar is het lekker koel. Daar kan ik fijn wat uitrusten.

9. Poesje Marja wil niet naar binnen

Ik was toch wel erg geschrokken van die grote sprong. Ik moest er heel lang van slapen.

Weet je wanneer ik wakker werd? Toen het al helemaal donker was. En wie zat er naast me? Karelkje.

Hij zei: „Zo, kleine weggloopster.”

Ik zei: „Doe niet zo opa-achtig.”

Ik wilde nog veel meer zeggen. Ik wilde zeggen: „Weet je nog wel van toen? Toen ben je zelf ook weggelopen. En je bent wel een hele dag weggebleven. En je ging heel ver. Misschien wel helemaal naar een ander land.”

Maar ik zei niets, ik hield m'n mond. Ik dacht: „Kijk uit,

straks krijg je weer ruzie." Ik was juist zo blij, dat Karelkje weer m'n vriendje wilde zijn.

Karelkje zei: „Je moet weer naar binnen gaan. Zo'n poezemeisje zoals jij kan niet buiten blijven in de nacht.”

Ik zei: „Hoe kan ik nu naar binnen? Ik kan toch niet zo hoog springen als het raam?”

„Nee,” zei Karelkje, „dat is waar...” en hij dacht heel diep na. „Het is heel gemakkelijk,” zei hij toen, „je moet gewoon bij me blijven. Als m'n vrouwtje me roept, ziet ze jou. En dan laat ze je wel weer in huis.”

Nou, dat spraken we toen maar af.

Ik zit nu voor de deur van m'n huis. Ik wacht op het vrouwtje van Karelkje. Ze is even naar huis gegaan om dat knars-ding te halen.

Ze was heel erg boos, toen ze me zag.

„Hoe kan dat nou?” riep ze. „Ben je soms uit het raam gesprongen, kleine waaghals?”

Ha, ha, ik lachte zachtjes.

Ik hoor voetstappen, daar komt ze zeker aan.

Ba, ik wil nog niet naar binnen. Ik heb helemaal nog niet buiten gespeeld. Ik heb alleen nog maar buiten geslapen.

Weet je wat? Ik doe het niet. Ik ga lekker stout zijn. Karelkje weet er toch niets van. Die ligt alweer op z'n stoel te slapen.

Ik doe eerst, of ik binnen wil, let op!

Ik loop naar de buurvrouw toe. Maar als ik vlak bij ben, ren ik opeens weg.

Ik ga naar het land van de boer. Ik ga eerst spelen en dan lekker slapen in de hooiberg. Daar heb je ook lekkere holletjes.

De buurvrouw roept bang: „Marja, kom toch hier. Wat moet ik tegen het vrouwtje zeggen, als ze terugkomt?”

Wat zegt ze over het vrouwtje? Die komt toch nog lang niet terug. Die is heel ver weg met dat brom-ding.

De buurvrouw roept en roept... Ik hoor haar hier in de hooiberg. Ja, de buurvrouw vindt het naar, dat ik wegloop.

Maar weet je wat ik naar vind? Om helemaal alleen in huis te zitten.

Ik laat haar lekker roepen. Ik wil heel erg stout zijn.

Waarom moet mijn vrouwtje zo lang wegblijven?

10. Alles is weer goed

't Is toch niet zo leuk in de hooiberg. 't Is overdag veel leuker, samen met Karelkje. Zal ik toch maar teruggaan?

Opeens hoor ik wat. M'n hartje begint wild te kloppen. En m'n oren draaien heen en weer, heen en weer... Ik ren met een vaart naar huis.

M'n vrouwtje is thuis, vast... Want ik hoor muziek uit de piano komen. Kijk, alle lichten branden en de tuindeuren staan open. Ik ren naar binnen. Ik wil al kopjes geven, heel veel kopjes.

Ach, 't is toch de buurvrouw.

Ze lacht en pakt me vlug. Ze zegt: „Heb ik jou even voor het lapje gehouden? Ik wist wel, dat je zou komen als ik piano ging spelen.”

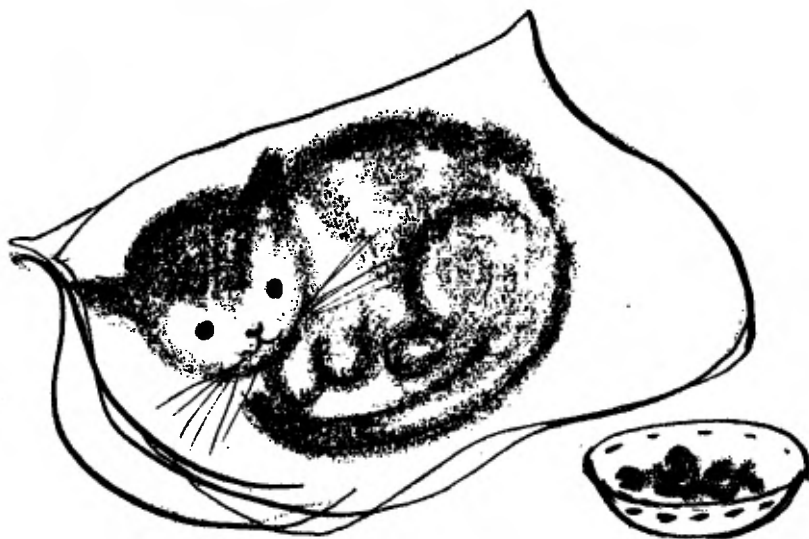
Ze doet vlug alle deuren dicht.

Ach, ik wil niet eens meer weglopen. Ik ben zo moe, ik ga naar boven. Ik zoek dat lekkere holletje weer op.

De buurvrouw roept nog: „Je bent toch een lief poesje, hoor.” Ik zeg niks, ik denk: laat ze een ander maar voor het lapje houden.

Ik slaap zo lekker en ik droom zo fijn!

Ik droom gelukkig niet, dat ik uit het raam val. Nee, ik droom dat ze allemaal weer thuiskomen.

Het is opeens een herrie! De auto toetert, deuren slaan... Ze zetten pakken in de gang en koffers... En ze lachen en ze praten...

O fijn, ik vind rommel en herrie niet erg meer. 't Is veel erger, als het zo stil is in huis.

Ik doe even m'n ogen open. Ik wil even zien, of het al een beetje licht wordt.

Hè, wat zie ik? Het is al helemaal licht. Heb ik dan zo lang geslapen? En hoor ik nou echt wat?

Opeens staat het vrouwtje in de kamer. Ja, ze is het. Ze zijn dus echt weer thuis. Ik heb het dus niet gedroomd. Ik hoorde dat lawaai zeker in m'n slaap.

Het vrouwtje komt naar me toe.

Ze zegt: „Zo, zo, had jij zo'n fijn plekje? Mocht jij dat wel?”

Maar ze is niet boos, hoor. Ze aait me en ze knuffelt me.

En ik spin maar, ik spin maar... En ik geef haar overal kopjes.

Ik geef haar zelfs een kopje tegen haar wang.

En weet je wat ze zegt?

„Ach, lief Poesje Mau, was het zo erg? Als we weer op reis gaan, mag je mee, hoor!”

Hoor je dat? Fijn, hè? Nu hoef ik nooit meer zo lang alleen te zijn. Nu is alles weer goed.

Ik leg m'n kopje op de arm van het vrouwtje.

Blijf nog maar even zitten. Wacht nog maar even met opruimen. Dan zal ik wel meehelpen.

Nee, ik wil niet naar buiten.

't Is nu zo fijn in huis!!

11. M'n verhaal is uit

De koffers staan weer achter de schuif. Alles is weer gewoon.
Ik heb niet veel meer te vertellen. Want ik spring niet meer
uit het raam. En ik loop niet meer weg.

M'n vrouwtje is immers weer thuis?

Ik ga nog wel naar het land van de boer.

Als ik je zie, zal ik dan met je gaan spelen?

Maar je moet me niet oppakken, hoor. Daar houd ik niet van.

Ik ben toch geen stuk speelgoed? Ik ben echt.

Dag... mau.

Inhoud

1. Weet je hoe ik heet?	7
2. Ik heb wel drie namen	10
3. Over brombeesten en een tas	12
4. Wat is alles toch raar!	15
5. Poesje Marja mag niet mee	19
6. In dat huis, daar woont een poes	20
7. Toch naar buiten	23
8. Poesje Marja loopt weg	26
9. Poesje Marja wil niet naar binnen	30
10. Alles is weer goed	32
11. M'n verhaal is uit	35